

"Muhakkak ki Allah, bu dini facir adamlarla da teyit ve takviye eder." cümlesini izah eder misiniz, tarihte bunun örneği var mı?

Facir: Kelime olarak "**haktan sapmış, haram ve günaha dalmış kötü ve günahkâr insan**" demektir. **Facir** ifadesi burada mutlak bırakılmıştır.

Facir; kâfir, münafık, fasık olmak üzere üç manaya da gelebilir. O zaman bu cümlenin manası şöyle olmuş oluyor: "**Allah dilerse kâfir, münafık ve fasık bir adamın eli ile de dinine hizmet ettirebilir.**"

"*Pekâlâ, bunun gerçek hayatta örnekleri var mı?*" Bunun hem Asr-ı saadet'te hem de günümüzde birçok misaline şahit oluyoruz.

Mesela, **Ebu Talip** açıktan iman etmemesine rağmen, Peygamber Efendimiz (asm)'e ve Müslümanlara büyük hizmetlerde bulunmuş, onları himaye ederek İslâm'ın kuvvet kazanmasına büyük katkısı olmuştur.

Medineli münafıklar zahirde de olsa İslam saflarında savaşarak dolaylı bir şekilde hizmet etmişlerdir.

Meşhur **Kuzman** hadisesi buna güzel bir örnektir:

Peygamber Efendimiz (asm) ve ashâb-ı kirâm efendilerimiz müşriklerle cihad etmek üzere Uhud'a çıktıkları zaman, Kuzman isminde bir şahıs onlara katılmamış ve Medine'de kalmıştı. Bunun üzerine bazı kadınlar, "**savaş kaçını**" diyerek onu alaya almıştı. Kuzman bunu bir gurur meselesi haline getirmiş, hemen hazırlığını yaparak hışımla cepheye koşmuş ve ön saflarda yerini almıştı.

Kuzman, Uhud Savaşı'nda ilk oku atmış ve daha sonra da kılıcını çekerek herkesi hayran bırakan bir kahramanlık örneği sergilemeye başlamıştı. Bu durum birçok sahabenin dikkatini çekmiş ve bunlar tarafından da cesaret ve mücadelesini övülmeye başlanmıştı. Resul-i Ekrem (asm) bu takdirler üzerine "**O, ateş ehliendir!**" diye buyurmuştu.

Bu habere çok şaşırarak sahabelerden bazıları, Kuzman'ı takip etmeye başlamışlar ve onun yiğitliği ve cesareti karşısında da iyice hayrete düşmüşlerdi. Çünkü Müslümanların muvakkaten dağılıp geri çekildikleri bir sırada bile Kuzman kılıcının kınını kırmış, "**Kaçmaktansa ölmeyi tercih ederim!**" diye bağırarak ileri atılmış ve cesurca savaşırken derin bir yara almıştı. Onun bu haline şahit olan sahabeler, "**Ya Resûlallah, az önce ateş ehlinden olduğunu söylediğiniz adam, büyük bir metanetle savaştı ve kahramanca öldü!**" diye haber

vermişlerdi. Resul-i Ekrem Efendimiz (asm) yine **“O cehennemliktir!”** diye buyurmuştu. Bu cevabı işiten Müslümanların bütün bütün hayrete kapıldığı bir sırada, Kuzman’ın henüz ölmediği ancak ağır şekilde yaralandığı haberi gelmişti.

Kuzman acılar içinde kıvranıırken, Resul-i Ekrem Efendimiz (asm)’in sözlerinden habersiz olan Katade bin Numan (ra) Kuzman’ın yanına gitmiş ve **“Şehitlik sana mübarek olsun!”** diye tebrikte bulunmuştu. Bunun üzerine, Kuzman, **“Vallahi ben din için mücadele etmedim; kavmimin itibarı için savaştım!”** diye mukabele etmiş ve daha sonra yarasının ıstırabına dayanamayarak kılıcının keskin tarafını göğsüne dayamış, üzerine yüklenmiş ve intihar etmişti.(bk. *İbnu Hişam, III, 93-94; Buhari, Cihad, 77*)